

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 23ης Οκτωβρίου 2015 *

«Προσφυγή ακυρώσεως — Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν προκειμένου να εμποδιστεί η διάδοση των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Προθεσμία ασκήσεως προσφυγής — Εκπρόθεσμο — Απαράδεκτο — Αγωγή αποζημιώσεως — Απαράδεκτο»

Στην υπόθεση T-552/13,

Oil Turbo Compressor Co. (Private Joint Stock), με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη από τον K. Kleinschmidt, δικηγόρο,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους M. Bishop και J.-P. Hix,

καθού-εναγομένου,

με αντικείμενο, αφενός, αίτημα ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 319, σ. 11), και του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1), καθόσον οι κανονισμοί αυτοί αφορούν την προσφεύγουσα-ενάγουσα [στο εξής: προσφεύγουσα], και αφετέρου, αγωγή αποζημιώσεως,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. E. Martins Ribeiro, πρόεδρο, S. Gervasoni και L. Madise (εισηγητή), δικαστές,

γραμματέας: L. Grzegorzczk, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Μαρτίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο του καθεστώτος περιοριστικών μέτρων που θεσπίστηκε για την άσκηση πιέσεως στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, προκειμένου να παύσει τις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως πυρηνικών όπλων και αναπτύξεως συστημάτων παραγωγής πυρηνικών όπλων.
- 2 Η προσφεύγουσα, Oil Turbo Compressor Co. (Private Joint Stock), είναι εταιρία εγκατεστημένη στο Ιράν η οποία ασκεί δραστηριότητες παραγωγής, έρευνας και παροχής υπηρεσιών στους τομείς του φυσικού αερίου, των πετροχημικών και της ενέργειας εν γένει. Ειδικότερα, κατασκευάζει και διαθέτει στο εμπόριο στροβίλους και στροβιλοσυμπιεστές που χρησιμοποιούνται στους τομείς του φυσικού αερίου και των πετροχημικών.
- 3 Στις 26 Ιουλίου 2010 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέδωσε την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39). Το άρθρο 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων των προσώπων και οντοτήτων των οποίων ο κατάλογος περιλαμβάνεται στα παραρτήματα I και II της ίδιας αυτής αποφάσεως.
- 4 Στις 25 Οκτωβρίου 2010, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/413, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 σχετικά με τη λήψη περιοριστικών μέτρων κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1). Το άρθρο 16, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 961/2010 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που απαριθμούνται στο παράρτημα VIII του εν λόγω κανονισμού.
- 5 Την 1η Δεκεμβρίου 2011 το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση 2011/783/ΚΕΠΠΑ για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71), με την οποία, μεταξύ άλλων, προσέθεσε την επωνυμία της προσφεύγουσας στον κατάλογο των προσώπων και οντοτήτων που απαριθμούνται στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413.
- 6 Το Συμβούλιο εξέδωσε αυθημερόν τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1245/2011 για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11), με τον οποίο, μεταξύ άλλων, προσέθεσε την επωνυμία της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010.
- 7 Με την απόφαση 2011/783 και τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, το Συμβούλιο αιτιολόγησε τη δέσμευση των κεφαλαίων και οικονομικών πόρων της προσφεύγουσας ως εξής:

«Συμμετοχή στην κατονομασθείσα από την ΕΕ Sakhte Turbopomp va Kompessor (SATAK) (άλλως Turbo Compressor Manufacturer, TCMFG).»
- 8 Στις 2 Δεκεμβρίου 2011 το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση απευθυνόμενη στα πρόσωπα και τις οντότητες έναντι των οποίων εφαρμόζονται το άρθρο 19, παράγραφος 1, [στοιχείο] β', και το άρθρο 20, παράγραφος 1, [στοιχείο] β', της αποφάσεως 2010/413 (παράρτημα II) καθώς και το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 (παράρτημα VIII) (ΕΕ C 351, σ. 15, στο εξής: ανακοίνωση της 2ας Δεκεμβρίου 2011), ως είχαν κατόπιν της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, αντιστοίχως. Με την ανακοίνωση αυτή, το Συμβούλιο, παραπέμποντας στις σχετικές πράξεις όσον αφορά τους λόγους κάθε εγγραφής, διευκρίνισε, μεταξύ άλλων, ότι αποφάσισε να προσθέσει πρόσωπα και οντότητες στους καταλόγους του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Περαιτέρω, το Συμβούλιο επέστησε την προσοχή των ενδιαφερομένων

προσώπων και οντοτήτων επί της δυνατότητας να αμφισβητήσουν τις πράξεις αυτές ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 263, τέταρτο και έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

- 9 Με το έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011 (στο εξής: από 5 Δεκεμβρίου 2011 έγγραφο), το οποίο εστάλη ως συστημένο με απόδειξη παραλαβής στις 6 Δεκεμβρίου 2011, το Συμβούλιο πληροφόρησε την προσφεύγουσα για την εγγραφή της στον κατάλογο των προσώπων και οντοτήτων που απαριθμούνται στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2011/783, και στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010, όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011. Το έγγραφο αυτό επεστράφη στο Συμβούλιο με την ένδειξη «αλλαγή διευθύνσεως», την οποία είχαν επιθέσει τα ιρανικά ταχυδρομεία.
- 10 Στις 13 Φεβρουαρίου 2012 η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή με σκοπό την ακύρωση της αποφάσεως 2011/783, καθόσον την αφορούσε, για τον λόγο, μεταξύ άλλων, ότι το Συμβούλιο είχε υποπέσει σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων βασίζεται η απόφαση όσον την αφορά. Η προσφυγή αυτή πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-63/12.
- 11 Ο κανονισμός 961/2010 καταργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 88, σ. 1), το άρθρο 23, παράγραφος 2, του οποίου προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων και οικονομικών πόρων των προσώπων, οντοτήτων ή οργανισμών που απαριθμούνται στο παράρτημα IX του κανονισμού αυτού. Η επωνυμία της προσφεύγουσας προστέθηκε από το Συμβούλιο στο παράρτημα αυτό για τους ίδιους λόγους με αυτούς που περιλαμβάνονται στην απόφαση 2011/783 και στον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω).
- 12 Με την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2012, Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου (T-63/12, Συλλογή, EU:T:2012:579), το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτή την προσφυγή της προσφεύγουσας με σκοπό την ακύρωση της αποφάσεως 2011/783, καθόσον η απόφαση αυτή την αφορούσε.
- 13 Στις 11 Δεκεμβρίου 2012 το Συμβούλιο δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα ανακοίνωση απευθυνόμενη στα πρόσωπα και τις οντότητες έναντι των οποίων εφαρμόζονται τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται στην απόφαση 2010/413 και στον κανονισμό 267/2012 (ΕΕ C 380, σ. 7, στο εξής: ανακοίνωση της 11ης Δεκεμβρίου 2012). Η ανακοίνωση αυτή επέστησε την προσοχή των προσώπων και οντοτήτων που απαριθμούνται στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 και στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 επί της δυνατότητας να απευθύνουν στο Συμβούλιο αίτηση επανεξετάσεως της αποφάσεως με την οποία ενεγράφησαν στα εν λόγω παραρτήματα, επισυνάπτοντας τα δικαιολογητικά έγγραφα.
- 14 Με το από 21 Ιανουαρίου 2013 έγγραφο, η προσφεύγουσα, υπενθυμίζοντας την απόφαση Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579), και παρατηρώντας ότι η επωνυμία της δεν είχε ακόμα διαγραφεί ούτε από το παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 ούτε από το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, ζήτησε από το Συμβούλιο να της επισημάνει τους λόγους μη εκτέλεσεως της εν λόγω αποφάσεως.
- 15 Με τα από 6 Φεβρουαρίου και 29 Απριλίου 2013 έγγραφα, η προσφεύγουσα ζήτησε, κατ' ουσίαν, από το Συμβούλιο να εκτελέσει την απόφαση Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579).
- 16 Με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1203/2013 του Συμβουλίου, της 26ης Νοεμβρίου 2013, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 (ΕΕ L 316, σ. 1) η επωνυμία της προσφεύγουσας απαλείφθηκε από τον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Οκτωβρίου 2013, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή [στο εξής: προσφυγή].
- 18 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου αυθημερόν, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση για την εκδίκαση της διαφοράς με ταχεία διαδικασία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 76α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991.
- 19 Με μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, κοινοποιηθέν στους διαδίκους στις 28 Νοεμβρίου 2013, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από τους διαδίκους να απαντήσουν αν και πότε το Συμβούλιο ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα, είτε άμεσα είτε μέσω δημοσιεύσεως ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα, την απόφασή της περί εγγραφής της επωνυμίας της, αφενός, στον κατάλογο του μόνου παραρτήματος του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και, αφετέρου, στον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012. Οι διάδικοι απάντησαν στις ερωτήσεις αυτές εντός της ταχθείσας προθεσμίας.
- 20 Στις 29 Νοεμβρίου 2013 το Συμβούλιο κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα αντικρούσεως το οποίο περιελάμβανε, επικουρικώς, αίτημα για κατάργηση της δίκης λόγω διαγραφής της επωνυμίας της προσφεύγουσας από τον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012 με τον εκτελεστικό κανονισμό 1203/2013 (βλ. σκέψη 16 ανωτέρω).
- 21 Με απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2013, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) απέρριψε το αίτημα περί ταχείας εκδικάσεως.
- 22 Στις 25 Μαρτίου 2014 η προσφεύγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου υπόμνημα απαντήσεως με διεύρυνση των αιτημάτων. Το Γενικό Δικαστήριο πρωτοκόλλησε το έγγραφο αυτό και επιφυλάχθηκε ως προς την απόφαση περί του παραδεκτού του.
- 23 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 24 Με μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, κοινοποιηθέν στους διαδίκους στις 30 Ιανουαρίου 2015, το Γενικό Δικαστήριο τους έθεσε γραπτώς μία ερώτηση, καλώντας τους να απαντήσουν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Η ερώτηση αυτή αφορούσε τη διάταξη της 20ής Φεβρουαρίου 2014, Jannatian κατά Συμβουλίου (T-187/13, EU:T:2014:134), και το κατά πόσον η διάταξη αυτή επηρεάζει την υπό κρίση υπόθεση.
- 25 Η αρχικώς καθορισθείσα στις 4 Φεβρουαρίου 2015 επ' ακροατηρίου συζήτηση αναβλήθηκε για τις 11 Μαρτίου 2015 κατόπιν αιτήσεως της προσφεύγουσας.
- 26 Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά τη συνεδρίαση της 11ης Μαρτίου 2015.
- 27 Κατά τη συνεδρίαση αυτή, απαντώντας στην παρατεθείσα στη σκέψη 24 ανωτέρω ερώτηση, το Συμβούλιο προέβαλε την ανακοίνωση της 11ης Δεκεμβρίου 2012 και προσκόμισε, κατόπιν αιτήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, σχετικό αντίγραφο. Το έγγραφο αυτό προστέθηκε στη δικογραφία, χωρίς να εκφράσει συναφώς αντίρρηση η προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα υπέβαλε παρατηρήσεις επί του εγγράφου αυτού, οι οποίες σημειώθηκαν στα πρακτικά της συνεδριάσεως.
- 28 Με το δικόγραφο της προσφυγής της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
 - να ακυρώσει τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 και τον κανονισμό 267/2012 (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις), καθόσον οι πράξεις αυτές την αφορούν·

- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 29 Περαιτέρω, με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να υποχρεώσει το Συμβούλιο να της καταβάλει το ποσό των 90 528 392,56 ευρώ ως αποζημίωση.
- 30 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή και να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα·
 - επικουρικώς, να καταργήσει τη δίκη.
- 31 Το Συμβούλιο, απαντώντας στο αίτημα αποζημιώσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα με το υπόμνημα απαντήσεως, ζητεί περαιτέρω, με το υπόμνημα ανταπάντησεως, από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει το αίτημα αποζημιώσεως ως προδήλως απαράδεκτο ή, επικουρικώς, ως αβάσιμο·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί των ακυρωτικών αιτημάτων

- 32 Προς στήριξη της προσφυγής της ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους. Οι λόγοι αυτοί αφορούν, ο πρώτος, πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων στηρίζονται οι προσβαλλόμενες πράξεις, ο δεύτερος, προσβολή της αρχής της αναλογικότητας και, ο τρίτος, προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως, αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος σε αποτελεσματική ένδικη προστασία.
- 33 Το Συμβούλιο, χωρίς να προβάλει τυπικώς ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, διατείνεται ότι τα ακυρωτικά αιτήματα είναι εκπρόθεσμα και, ως εκ τούτου, απαράδεκτα. Επικουρικώς, το Συμβούλιο θεωρεί ότι, εφόσον η επωνυμία της προσφεύγουσας διεγράφη από τον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012 με τον εκτελεστικό κανονισμό 1203/2013, εν πάση περιπτώσει, καταργείται η δίκη.
- 34 Προκαταρκτικώς, πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτόν των ακυρωτικών αιτημάτων σε σχέση με την προθεσμία ασκήσεως προσφυγής.
- 35 Συναφώς, αφενός, το Συμβούλιο διατείνεται ότι προσπάθησε να κοινοποιήσει τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 στην προσφεύγουσα με το από 5 Δεκεμβρίου 2011 έγγραφο, το οποίο του επεστράφη από τα ιρανικά ταχυδρομεία. Συνεπώς, ενώπιον της αδυναμίας του να προβεί σε ατομική κοινοποίηση, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να τρέχει από την ημερομηνία δημοσιεύσεως της ανακοινώσεως της 2ας Δεκεμβρίου 2011. Αφετέρου, όσον αφορά τον κανονισμό 267/2012, το Συμβούλιο παρατήρησε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να κινείται από την ημερομηνία δημοσιεύσεως της ανακοινώσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2012 ή, τουλάχιστον και όπως ισχυρίζεται στα υπομνήματά του, από την ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα έλαβε γνώση του κανονισμού αυτού και του περιεχομένου του, ήτοι, το αργότερο, στις 21 Ιανουαρίου 2013.
- 36 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα εν λόγω επιχειρήματα του Συμβουλίου για τον λόγο ότι, κατ' ουσίαν, ελλείψει ατομικής κοινοποιήσεως των προσβαλλομένων πράξεων, δεν άρχισε να τρέχει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής. Ειδικότερα, αφενός, όσον αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, το

Συμβούλιο δεν μπορεί να προβάλει την επιστροφή του από 5 Δεκεμβρίου 2011 εγγράφου από τα ιρανικά ταχυδρομεία, εφόσον στο θεσμικό αυτό όργανο απόκειται να διασφαλίσει την ομαλή παραλαβή των εγγράφων του. Αφετέρου, όσον αφορά τον κανονισμό 267/2012, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, κατ' ουσίαν, το Συμβούλιο όφειλε να προσπαθήσει να της τον κοινοποιήσει απευθείας ή, τουλάχιστον, να τον κοινοποιήσει στον δικηγόρο της και, εν πάση περιπτώσει, η ανακοίνωση της 11ης Δεκεμβρίου 2012 δεν μπορεί να αποτελέσει αφετηρία της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής. Εξάλλου, στο μέτρο που μπορούσε θεμιτώς να αναμένει ότι, κατόπιν της αποφάσεως Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579), το Συμβούλιο θα διαγράψει την επωνυμία της από τους καταλόγους του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 και του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, εφόσον η εγγραφή είχε βασιστεί στην ίδια αιτιολογία με αυτήν της αποφάσεως 2011/783, ακυρωθείσα ως προς την προσφεύγουσα με την εν λόγω απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η αποκλειστική προθεσμία για την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής προσκρούει στην αρχή της σύννομης δράσεως της διοικήσεως. Εξάλλου, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι το Συμβούλιο, το οποίο δεν απάντησε στα από 21 Ιανουαρίου, 6 Φεβρουαρίου και 29 Απριλίου 2013 έγγρατά της, όφειλε να προβεί σε ακρόασή της και να της υποδείξει τα τυχόν επιτρεπόμενα μέσα ένδικης προστασίας.

- 37 Επικουρικώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[ο]ι προσφυγές που προβλέπονται στο παρόν άρθρο ασκούνται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσιεύσεως ή κοινοποιήσεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως».
- 38 Κατά πάγια νομολογία, το δικαίωμα σε αποτελεσματική ένδικη προστασία συνεπάγεται ότι μια διοικητική αρχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης που εκδίδει πράξη συνεπαγόμενη περιοριστικά μέτρα κατά πρόσωπου ή οντότητας οφείλει να γνωστοποιήσει στους ενδιαφερόμενους τους λόγους στους οποίους η πράξη αυτή στηρίζεται, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως αυτής είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά την έκδοσή της, ώστε να παρασχεθεί στα πρόσωπα ή στις οντότητες αυτές η δυνατότητα να ασκήσουν, εμπροθέσμως, το δικαίωμά τους για προσφυγή (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2013, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-35/10 και T-7/11, Συλλογή, EU:T:2013:397, σκέψη 56· βλ. επίσης, υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, C-548/09 P, Συλλογή, EU:C:2011:735, σκέψη 47 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 39 Η κατάσταση αυτή απορρέει από την ιδιαίτερη φύση των επιβαλλουσών περιοριστικά μέτρα σε πρόσωπο ή οντότητα πράξεων, οι οποίες προσιδιάζουν ταυτοχρόνως σε πράξεις γενικού περιεχομένου, στο μέτρο που απαγορεύουν σε μια κατηγορία αποδεκτών καθορισθέντων κατά τρόπο γενικό και αόριστο να θέτουν, μεταξύ άλλων, κεφάλαια και οικονομικούς πόρους στη διάθεση των προσώπων και οντοτήτων που περιλαμβάνονται στους καταλόγους των παραρτημάτων τους, και σε δέσμη ατομικών αποφάσεων οι οποίες αφορούν τα εν λόγω πρόσωπα και οντότητες (βλ. απόφαση της 23ης Απριλίου 2013, Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-478/11 P έως C-482/11 P, Συλλογή, EU:C:2013:258, σκέψη 56 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 40 Εν προκειμένω, η αρχή αυτή συγκεκριμενοποιείται στο άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010 και στο άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012, τα οποία προβλέπουν ότι το Συμβούλιο γνωστοποιεί την απόφασή του στο οικείο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, μαζί με τους λόγους για την εγγραφή του ονόματός του στον κατάλογο, είτε απευθείας, εάν η διεύθυνσή του είναι γνωστή, είτε με δημοσίευση σχετικής ανακοινώσεως, παρέχοντάς του τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις.
- 41 Εντέυθεν προκύπτει ότι, καίτοι η θέση σε ισχύ πράξεων όπως οι επίμαχες πραγματοποιείται βεβαίως διά της δημοσιεύσεώς τους, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως κατά των εν λόγω πράξεων δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ αρχίζει να τρέχει, για καθένα από τα εν λόγω πρόσωπα και οντότητες, από την ημερομηνία κοινοποιήσεως των οικείων πράξεων σε αυτά (απόφαση Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 39 ανωτέρω, EU:C:2013:258, σκέψη 59).

- 42 Επομένως, η προθεσμία αυτή άρχεται είτε από την ημερομηνία της ατομικής κοινοποίησης της πράξεως αυτής στον ενδιαφερόμενο, αν είναι γνωστή η διεύθυνσή του, είτε, σε αντίθετη περίπτωση, από τη δημοσίευση ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα (απόφαση της 16ης Ιουλίου 2014, Hassan κατά Συμβουλίου, T-572/11, Συλλογή, EU:T:2014:682, σκέψη 33· βλ., επίσης, συναφώς, απόφαση Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 39 ανωτέρω, EU:C:2013:258, σκέψεις 59 έως 62).
- 43 Συναφώς, αφενός, πρέπει να προστεθεί ότι το Συμβούλιο δεν είναι ελεύθερο να επιλέγει αυθαίρετα τον τρόπο κοινοποίησης των αποφάσεών του στα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία, οι παρατεθείσες στη σκέψη 40 ανωτέρω σκέψεις έχουν την έννοια ότι, όταν το Συμβούλιο έχει στη διάθεσή του τη διεύθυνση προσώπου το οποίο υπόκειται σε περιοριστικά μέτρα, ελλείψει απευθείας κοινοποίησης των πράξεων που προβλέπουν τα μέτρα αυτά, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής την οποία πρέπει να τηρήσει το πρόσωπο αυτό για να προσβάλει τις εν λόγω πράξεις ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν αρχίζει να τρέχει. Επομένως, μόνον όταν είναι αδύνατη η ατομική κοινοποίηση στον ενδιαφερόμενο της πράξεως με την οποία λαμβάνονται ή διατηρούνται σε ισχύ περιοριστικά μέτρα έναντι αυτού, η εν λόγω προθεσμία άρχεται από τη δημοσίευση ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 5ης Νοεμβρίου 2014, Mayaleh κατά Συμβουλίου, T-307/12 και T-408/13, Συλλογή, EU:T:2014:926, σκέψη 60 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ., επίσης, συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 39 ανωτέρω, EU:C:2013:258, σκέψεις 61 και 62).
- 44 Αφετέρου, κατά τη νομολογία, είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι το Συμβούλιο αδυνατεί να κοινοποιήσει ατομικώς σε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή σε οντότητα μια πράξη η οποία προβλέπει περιοριστικά μέτρα στα οποία υπόκειται το εν λόγω πρόσωπο ή η εν λόγω οντότητα είτε όταν η διεύθυνση του προσώπου αυτού ή της οντότητας αυτής δεν είναι δημόσια και δεν του έχει δοθεί είτε όταν η κοινοποίηση στη διεύθυνση την οποία διαθέτει το Συμβούλιο δεν καθίσταται δυνατή, παρά τις ενέργειες στις οποίες έχει προβεί, με όλη την απαιτούμενη επιμέλεια, προκειμένου να διενεργήσει την κοινοποίηση αυτή (απόφαση Mayaleh κατά Συμβουλίου, σκέψη 43 ανωτέρω, EU:T:2014:926, σκέψη 61).
- 45 Υπό το πρίσμα των υπομνήσεων αυτών πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτό των υπό κρίση ακυρωτικών αιτημάτων.
- 46 Αρχικώς, όσον αφορά το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, καθόσον η πράξη αυτή αφορά την προσφεύγουσα, αφενός, συνομολογείται ότι ο κανονισμός αυτός αποτέλεσε το αντικείμενο, στις 2 Δεκεμβρίου 2011, ανακοινώσεως δημοσιευθείσας στην Επίσημη Εφημερίδα, η οποία απευθυνόταν στα πρόσωπα και στις οντότητες που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα.
- 47 Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο, στις 6 Δεκεμβρίου 2011, απέστειλε στην προσφεύγουσα το από 5 Δεκεμβρίου 2011 έγγραφο με απόδειξη παραλαβής για να την πληροφορήσει, μεταξύ άλλων, περί της εγγραφής της στο μόνο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011. Συνομολογείται ότι το έγγραφο αυτό επεστράφη στο Συμβούλιο με την ένδειξη «αλλαγή διευθύνσεως», την οποία είχαν επιθέσει τα ιρανικά ταχυδρομεία.
- 48 Επομένως, το Συμβούλιο αδυνατούσε, κατά την παρατεθείσα στη σκέψη 44 ανωτέρω νομολογία, να προβεί σε ατομική κοινοποίηση όπως θα αδυνατούσε εάν δεν γνώριζε τη διεύθυνση της προσφεύγουσας. Αντιθέτως προς τα επιχειρήματα που προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα, επιβάλλεται η διαπίστωση αυτή καίτοι η εν λόγω διεύθυνση ήταν ορθή.
- 49 Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο, αποστέλλοντας το από 5 Δεκεμβρίου 2011 έγγραφο στην προσφεύγουσα, μερίμνησε για την αποστολή του ως συστημένο με απόδειξη παραλαβής. Ωστόσο, αφενός, επισημαίνεται ότι οι επιφορτισμένες με τη διανομή του ταχυδρομείου ιρανικές υπηρεσίες γνωρίζουν τον τρόπο αυτό ταχυδρομικής αποστολής (βλ., συναφώς, διάταξη της 20ής Νοεμβρίου 2012, Shahid Beheshti University κατά Συμβουλίου, T-120/12, EU:T:2012:610, σκέψη 49). Αφετέρου, ο

εν λόγω τρόπος αποστολής συνιστά προσηκόντα τρόπο ατομικής κοινοποίησης κατά την παρατεθείσα στις σκέψεις 42 και 43 ανωτέρω νομολογία, εφόσον, κατά τη νομολογία, η κοινοποίηση μέσω συστημένου εγγράφου με απόδειξη παραλαβής καθιστά δυνατό να καθορισθεί με βεβαιότητα η dies a quo της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής (βλ., συναφώς, απόφαση της 30ής Μαΐου 1984, Ferriera Vittoria κατά Επιτροπής, 224/83, Συλλογή, EU:C:1984:208, σκέψη 9 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 50 Επομένως, θεωρείται ότι το Συμβούλιο, το οποίο έχει στη διάθεσή του, στο Ιράν, περιορισμένα μόνον μέσα αναζητήσεως των ιδιωτικών διευθύνσεων όλων των προσώπων και οντοτήτων που αφορά το καθεστώς επιβολής περιοριστικών μέτρων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Hassan κατά Συμβουλίου, σκέψη 42 ανωτέρω, EU:T:2014:682, σκέψη 58), επέδειξε την απαιτούμενη επιμέλεια όσον αφορά την υποχρέωσή του να κοινοποιήσει στην προσφεύγουσα τα ληφθέντα έναντι αυτής περιοριστικά μέτρα.
- 51 Συνεπώς, λαμβανομένης υπόψη της παρατεθείσας στη σκέψη 44 ανωτέρω νομολογίας και αντιθέτως προς τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο μπορούσε νομίμως να βασιστεί στην παρασχεθείσα από τα ιρανικά ταχυδρομεία ένδειξη ότι η προσφεύγουσα είχε αλλάξει διεύθυνση, χωρίς να απόκειται σε αυτό να επαναλάβει την κοινοποίηση με νέα ταχυδρομική αποστολή ή και με άλλα μέσα.
- 52 Ειδικότερα, αντιθέτως προς τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, προστίθεται ότι, κατόπιν της επιστροφής του από 5 Δεκεμβρίου 2011 εγγράφου, το Συμβούλιο δεν υποχρεούνταν να της κοινοποιήσει τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 με τηλεομοιοτυπία ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι το Συμβούλιο είχε τον αριθμό του τηλεομοιοτυπικού της ή την ηλεκτρονική της διεύθυνση. Αντιθέτως, ισχυρίστηκε απλώς ότι οι αριθμοί αυτοί μπορούσαν να ανευρεθούν στο διαδίκτυο, όπερ, πάντως, δεν αποδείχθηκε από κανένα αποδεικτικό στοιχείο.
- 53 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να τρέχει, όσον αφορά τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, από την ημερομηνία της δημοσίευσής της ανακοινώσεως της 2ας Δεκεμβρίου 2011.
- 54 Το συμπέρασμα αυτό επιβάλλεται κατά μείζονα λόγο διότι, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579), η προσφεύγουσα άσκησε εμπροθέσμως προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 2011/783. Ωστόσο, η απόφαση αυτή, η οποία εκδόθηκε την ίδια ημέρα με τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011, στηριζόταν, όσον αφορά την προσφεύγουσα, σε παρεμφερή με τον κανονισμό αυτό αιτιολογία και αποτέλεσε επίσης αντικείμενο της ανακοινώσεως της 2ας Δεκεμβρίου 2011.
- 55 Συνεπώς, το αίτημα μερικής ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, το οποίο υποβλήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 2013, είναι απαράδεκτο ως εκπρόθεσμο.
- 56 Στη συνέχεια, όσον αφορά το παραδεκτό του αιτήματος ακυρώσεως του κανονισμού 267/2012, καθόσον η πράξη αυτή αφορά την προσφεύγουσα, συνομολογείται ότι, όπως διευκρίνισε το Συμβούλιο απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου βάσει των μέτρων οργάνωσης της διαδικασίας, ο κανονισμός αυτός, ο οποίος δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στη σειρά L, ούτε κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα ούτε αποτέλεσε το αντικείμενο, κατά τον χρόνο εκδόσεώς του στις 23 Μαρτίου 2012, ανακοινώσεως δημοσιευθείσας στην Επίσημη Εφημερίδα απευθυνόμενης στα πρόσωπα και οντότητες που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα τα οποία θεσπίζει ο κανονισμός αυτός.
- 57 Πάντως, συνομολογείται επίσης ότι το Συμβούλιο δημοσίευσε, στις 11 Δεκεμβρίου 2012, ανακοίνωση στην Επίσημη Εφημερίδα απευθυνόμενη στα πρόσωπα και στις οντότητες που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα που προβλέπονται, μεταξύ άλλων, με τον κανονισμό 267/2012. Η δημοσίευση της ανακοινώσεως αυτής, η οποία πληροφορεί τα εν λόγω πρόσωπα και οντότητες για τη δυνατότητα να

απευθύνουν στο Συμβούλιο αίτηση επανεξετάσεως της αποφάσεως με την οποία ενεγράφησαν, μεταξύ άλλων, στον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού αυτού, αποτέλεσε την αφετηρία της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής όσον αφορά την προσφεύγουσα (βλ., συναφώς, διάταξη Jannatian κατά Συμβουλίου, σκέψη 24 ανωτέρω, EU:T:2014:134, σκέψη 22).

- 58 Η διαπίστωση αυτή δεν κλονίζεται ούτε από το προβληθέν από την προσφεύγουσα γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν έκανε καμία προσπάθεια κοινοποίησεως του κανονισμού 267/2012 στην προσφεύγουσα ή στον δικηγόρο της, ούτε από το επίσης προβληθέν από την προσφεύγουσα γεγονός ότι η ανακοίνωση της 11ης Δεκεμβρίου 2012 δεν περιέχει καμία μνεία των επιτρεπόμενων μέσων ένδικης προστασίας και προθεσμιών για την αμφισβήτηση της νομιμότητας της εγγραφής της στο παράρτημα IX του εν λόγω κανονισμού.
- 59 Κατ' αρχάς, όσον αφορά τη μη κοινοποίηση του κανονισμού 267/2012, πρώτον, υπενθυμίζεται ότι, στις σκέψεις 47 έως 52 ανωτέρω, κρίθηκε ότι, μετά την επιστροφή του από 5 Δεκεμβρίου 2011 εγγράφου, το Συμβούλιο μπορούσε θεμιτώς να βασιστεί στην παρασχεθείσα από τα ιρανικά ταχυδρομεία ένδειξη ότι η προσφεύγουσα είχε αλλάξει διεύθυνση, χωρίς να υποχρεούται να επαναλάβει την κοινοποίηση ταχυδρομικώς στην ίδια διεύθυνση ή με τηλεομοιοτυπία ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο.
- 60 Πρέπει, επίσης, να θεωρηθεί ως δεδομένο ότι, ούτε τέσσερις μήνες αργότερα, κατά τη θέσπιση, στις 23 Μαρτίου 2012, του κανονισμού 267/2012, το Συμβούλιο υποχρεούνταν να κοινοποιήσει τον κανονισμό αυτό σε διεύθυνση η οποία ευλόγως εθεωρείτο λανθασμένη. Δεν ασκεί επιρροή στην εκτίμηση αυτή ότι η διεύθυνση που αναγραφόταν στο δελτίο αποστολής του από 5 Δεκεμβρίου 2011 εγγράφου αντιστοιχεί στη διεύθυνση που περιλαμβανόταν στα υπομνήματα που κατέθεσε η προσφεύγουσα στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579), όπερ δεν προβάλλει εξάλλου η προσφεύγουσα.
- 61 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο δεν υποχρεούταν ούτε να κοινοποιήσει τον κανονισμό 267/2012 στον δικηγόρο της.
- 62 Συγκεκριμένα, λαμβανομένου υπόψη του γράμματος του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, διευκρινίζεται ότι, όταν πράξη πρέπει να αποτελέσει το αντικείμενο κοινοποίησεως ώστε να αρχίσει να τρέχει η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, η κοινοποίηση αυτή πρέπει να απευθύνεται, κατ' αρχήν, στον παραλήπτη της εν λόγω πράξεως, και όχι στους εκπροσωπούντες αυτόν δικηγόρους. Επομένως, κατά τη νομολογία, η κοινοποίηση στον εκπρόσωπο προσφεύγοντος λογίζεται ως κοινοποίηση στον αποδέκτη μόνον αν ένας τέτοιος τύπος κοινοποίησεως προβλέπεται ρητώς από κανονιστική ρύθμιση ή από συμφωνία μεταξύ των διαδίκων (βλ. απόφαση Mayaleh κατά Συμβουλίου, σκέψη 43 ανωτέρω, EU:T:2014:926, σκέψη 74 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), και όχι μονομερώς από έναν διάδικο (απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, BVGD κατά Επιτροπής, T-104/07 και T-339/08, EU:T:2013:366, σκέψη 146).
- 63 Ωστόσο, εν προκειμένω, πέραν του γεγονότος ότι ο κανονισμός 267/2012 δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη προβλέπουσα την κοινοποίηση περιοριστικών μέτρων στον εκπρόσωπο του οικείου προσώπου ή οντότητας, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη τέτοιας συμφωνίας μεταξύ της ίδιας και του Συμβουλίου βάσει της οποίας το Συμβούλιο θα μπορούσε, και μάλιστα όφειλε, να κοινοποιήσει τον εν λόγω κανονισμό στον εκπρόσωπό της ώστε να αρχίσει να τρέχει η προθεσμία.
- 64 Επομένως, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προέβαλε την εντολή της 28ης Δεκεμβρίου 2011, με την οποία ανέθετε στον εκπρόσωπό της να την εκπροσωπεί σε κάθε διαδικασία σχετική με τα ληφθέντα έναντι αυτής περιοριστικά μέτρα. Διευκρίνιζε ότι η εντολή αυτή είχε διαβιβασθεί στο Συμβούλιο με το από 9 Φεβρουαρίου 2012 έγγραφο, το οποίο πάντως δεν περιλαμβάνεται στη δικογραφία, και επισυναπτόταν επίσης στο δικόγραφο της προσφυγής της στην

υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579). Αφετέρου, το επιχείρημά της αφορά τα έγγραφα που απηύθυνε στον εκπρόσωπό της το Συμβούλιο στις 21 Ιανουαρίου, 6 Φεβρουαρίου και 29 Απριλίου 2013.

- 65 Πάντως, ούτε η εντολή της 28ης Δεκεμβρίου 2011 ούτε τα από 21 Ιανουαρίου, 6 Φεβρουαρίου και 29 Απριλίου 2013 έγγραφα, που επισυνάπτονται στο δικόγραφο της προσφυγής, αναφέρουν οιαδήποτε συμφωνία μεταξύ της προσφεύγουσας και του Συμβουλίου βάσει της οποίας το Συμβούλιο μπορούσε να κοινοποιήσει τον κανονισμό 267/2012 στον εκπρόσωπο της προσφεύγουσας. Αντιθέτως, τα έγγραφα αυτά εκφράζουν μονομερή απόφαση της προσφεύγουσας να εξουσιοδοτήσει τον εκπρόσωπό της να την εκπροσωπεί όσον αφορά τα ληφθέντα έναντι αυτής περιοριστικά μέτρα και να λαμβάνει, στο πλαίσιο αυτό, τυχόν κοινοποιήσεις εκ μέρους Συμβουλίου. Ωστόσο, τέτοιου είδους μονομερής απόφαση δεν αρκεί κατά την υπομνησθείσα στη σκέψη 62 ανωτέρω νομολογία. Ελλείπει συμφωνίας μεταξύ των διαδίκων κατά την παρατεθείσα στη σκέψη 62 ανωτέρω νομολογία, το γεγονός και μόνον ότι το Συμβούλιο γνώριζε την εντολή του δικηγόρου της προσφεύγουσας και τη διεύθυνσή του δεν αρκεί για να υποχρεωθεί να προβεί σε κοινοποίηση στον δικηγόρο.
- 66 Υπό τις περιστάσεις αυτές, συνάγεται ότι η μη ατομική κοινοποίηση του κανονισμού 267/2012 στην προσφεύγουσα και στον δικηγόρο της δεν δύναται, καθεαυτή, να εμποδίσει τον υπολογισμό της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής από την ημερομηνία της δημοσίευσής της ανακοινώσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2012.
- 67 Στη συνέχεια, παρατηρείται ότι το γεγονός ότι η ανακοίνωση της 11ης Δεκεμβρίου 2012 δεν περιέχει, όπως παρατήρησε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, καμία ένδειξη ως προς τη δυνατότητα των προσώπων και οντοτήτων που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα να ασκήσουν προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατά τις διατάξεις του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και του άρθρου 263, τέταρτο και έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ δεν δύναται να θέσει εν αμφιβόλω τη διαπίστωση ότι βάσει της ανακοινώσεως αυτής η προσφεύγουσα μπόρεσε να πληροφορηθεί τους λόγους εγγραφής της στο παράρτημα ΙΧ του κανονισμού 267/2012.
- 68 Συγκεκριμένα, αφενός, από τη νομολογία προκύπτει ότι, ελλείπει ρητής διατάξεως του δικαίου της Ένωσης, δεν μπορεί να αναγνωριστεί, σε βάρος των διοικητικών ή δικαστικών αρχών της Ένωσης, γενική υποχρέωση πληροφόρησης των πολιτών σχετικά με τα επιτρεπόμενα μέσα ένδικης προστασίας, καθώς και τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες αυτά μπορούν να ασκούνται (διατάξεις της 5ης Μαρτίου 1999, *Guérin automobiles* κατά Επιτροπής, C-153/98 P, Συλλογή, EU:C:1999:123, σκέψη 15, και *Guérin automobiles* κατά Επιτροπής, C-154/98 P, Συλλογή, EU:C:1999:124, σκέψη 15· της 30ής Μαρτίου 2000, *Méndez Pinedo* κατά ΕΚΤ, T-33/99, Συλλογή Υπ.Υπ., EU:T:2000:94, σκέψη 36· βλ., επίσης, συναφώς, διάταξη της 7ης Δεκεμβρίου 2004, *Internationaler Hilfsfonds* κατά Επιτροπής, C-521/03 P, EU:C:2004:778, σκέψη 44).
- 69 Ωστόσο, ο κανονισμός 267/2012 δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη επιβάλλουσα στο Συμβούλιο να επισημαίνει, κατά την ανακοίνωση μέσω δημοσιεύσεως ανακοινώσεως στην Επίσημη Εφημερίδα, τα επιτρεπόμενα μέσα ένδικης προστασίας και τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες αυτά μπορούν να ασκούνται. Ειδικότερα, το άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, το οποίο αφορά τη γνωστοποίηση των λόγων λήψεως των περιοριστικών μέτρων στα οικεία πρόσωπα και οντότητες (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω), δεν περιλαμβάνει καμία υποχρέωση συναφώς.
- 70 Αφετέρου και εν πάση περιπτώσει, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων της σκέψης 54 ανωτέρω, επισημαίνεται ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα γνώριζε τα επιτρεπόμενα μέσα ένδικης προστασίας και τις προθεσμίες για την άσκηση προσφυγής και, ειδικότερα, τη δυνατότητά της να αμφισβητήσει τα ληφθέντα έναντι αυτής περιοριστικά μέτρα.

- 71 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής άρχισε να τρέχει, όσον αφορά τον κανονισμό 267/2012, από την ημερομηνία δημοσίευσής της ανακοινώσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2012. Συνεπώς, η αίτηση μερικής ακυρώσεως του εν λόγω κανονισμού, υποβληθείσα στις 15 Οκτωβρίου 2013, είναι απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη.
- 72 Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η δημοσίευση της ανακοινώσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2012 δεν μπορεί να γίνει δεκτή ως αφετηρία της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως λόγω ουδεμίας μνείας των μέσων ένδικης προστασίας τα οποία είχε στη διάθεσή της η προσφεύγουσα για να αμφισβητήσει την εγγραφή της στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, προστίθεται επιπλέον ότι, στο έγγραφο που απηύθυνε στο Συμβούλιο στις 21 Ιανουαρίου 2013, ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας επισήμανε ότι, κατόπιν της αποφάσεως Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579), η επωνυμία της προσφεύγουσας δεν είχε ακόμα διαγραφεί από το παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413 ούτε από το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, δεδομένου ότι γινόταν, συναφώς, παραπομπή στο σημείο 103 του μέρους I Β του παραρτήματος IX του κανονισμού αυτού, στο οποίο περιλαμβανόταν ακριβώς η επωνυμία της προσφεύγουσας.
- 73 Επομένως, από τα στοιχεία της δικογραφίας, υπομνησθέντα στη σκέψη 72 ανωτέρω, προκύπτει ότι ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας και, ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα είχαν με ακρίβεια και βεβαιότητα λάβει γνώση της εγγραφής της επωνυμίας της προσφεύγουσας στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 και των λόγων της εγγραφής αυτής το αργότερο κατά την ημερομηνία του εγγράφου της 21ης Ιανουαρίου 2013. Συναφώς, πρέπει επίσης να απορριφθεί το προβληθέν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση από την προσφεύγουσα επιχείρημα, το οποίο αφορά το ότι, κατά την ημερομηνία αυτή, μόνον ο εκπρόσωπός της και όχι η ίδια γνώριζε την εγγραφή της στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 και τους λόγους για την εγγραφή αυτή. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα υποστήριξε επίσης, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι το Συμβούλιο μπορούσε να βασιστεί στην ένδειξη των ιρανικών ταχυδρομείων ότι είχε αλλάξει διεύθυνση, το εν λόγω θεσμικό όργανο μπορούσε και όφειλε εντούτοις να κοινοποιήσει τον κανονισμό αυτό στον εκπρόσωπό της. Ωστόσο, η προσφεύγουσα δεν μπορεί, χωρίς να περιπέσει σε αντιφάσεις, να υποστηρίξει ότι κοινοποίησε στον εκπρόσωπό της λογίζεται ως ατομική κοινοποίηση, ενώ παρατηρεί ότι εκ μέρους του εκπροσώπου της μνεία περί της εγγραφής της στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 δεν αρκεί προς απόδειξη ότι και η ίδια είχε λάβει γνώση.
- 74 Συνεπώς, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η ημερομηνία δημοσίευσής της ανακοινώσεως της 11ης Δεκεμβρίου 2012 δεν μπορεί να γίνει δεκτή, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, η παρούσα προσφυγή είναι πάντως εκπρόθεσμη καθόσον προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας ότι η προσφεύγουσα είχε γνώση της εγγραφής της στο παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012 το αργότερο στις 21 Ιανουαρίου 2013.
- 75 Συναφώς, πρέπει να προστεθεί ότι, σε θέματα δεσμεύσεως κεφαλαίων, ο συνυπολογισμός της ημερομηνίας κατά την οποία η προσφεύγουσα έλαβε γνώση των έναντι αυτής ληφθέντων περιοριστικών μέτρων και των λόγων λήψεως των μέτρων αυτών δεν προσκρούει στην παρατεθείσα από την προσφεύγουσα νομολογία, σύμφωνα με την οποία η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής δεν αρχίζει να τρέχει όταν το Συμβούλιο παραλείπει να κοινοποιήσει ατομικώς πράξη επιβάλλουσα περιοριστικά μέτρα έναντι προσώπου ή οντότητας στο εν λόγω πρόσωπο ή οντότητα, ενώ γνωρίζει τη διεύθυνσή του (βλ., συναφώς, αποφάσεις Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 38 ανωτέρω, EU:T:2013:397, σκέψη 59· της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Bank Kargoshaei κ.λπ. κατά Συμβουλίου, T-8/11, EU:T:2013:470, σκέψη 44· Hassan κατά Συμβουλίου, σκέψη 42 ανωτέρω, EU:T:2014:682, σκέψη 38, και Mayaleh κατά Συμβουλίου, σκέψη 43 ανωτέρω, EU:T:2014:926, σκέψεις 60 και 66), ή ακόμα ελλείψει οιασδήποτε κοινοποιήσεως τόσο ατομικής όσο και μέσω δημοσίευσής ανακοινώσεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 4ης Φεβρουαρίου 2014, Syrian Lebanese Commercial Bank κατά Συμβουλίου, T-174/12 και T-80/13, Συλλογή, EU:T:2014:52, σκέψη 54, και της 23ης Σεπτεμβρίου 2014, Mikhilchanka κατά Συμβουλίου, T-196/11 και T-542/12, EU:T:2014:801, σκέψη 57).

- 76 Συγκεκριμένα, στις παρατεθείσες στη σκέψη 75 ανωτέρω αποφάσεις, το Γενικό Δικαστήριο δεν αποφάνθηκε ούτε ως προς την ημερομηνία κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος έλαβε γνώση των επίμαχων πράξεων ούτε ως προς το κατά πόσον η ημερομηνία αυτή, ελλείψει κοινοποιήσεως των εν λόγω πράξεων, μπορεί να ληφθεί υπόψη για τον καθορισμό της αφετηρίας της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής. Εξάλλου, καίτοι το Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 62 της αποφάσεως Gbagbo κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 39 ανωτέρω (EU:C:2013:258), ότι σε περίπτωση αδυναμίας του Συμβουλίου να κοινοποιήσει απευθείας τις επίμαχες πράξεις στους ενδιαφερόμενους οι πράξεις αυτές αποτελούν το αντικείμενο ανακοινώσεων δημοσιευόμενων στην Επίσημη Εφημερίδα, οι ενδιαφερόμενοι δεν μπορούν να προβάλουν ότι έλαβαν πράγματι γνώση των πράξεων αυτών μεταγενέστερα, παρατηρείται ότι το Δικαστήριο, αντιθέτως, δεν έκρινε τον τυχόν αντίκτυπο, ελλείψει οιαδήποτε κοινοποιήσεως της επίμαχης πράξεως, του κριτηρίου της γνώσεως της πράξεως. Συγκεκριμένα, οι επίμαχες πράξεις στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή αποτέλεσαν το αντικείμενο κοινοποιήσεων μέσω δημοσιεύσεως στην Επίσημη Εφημερίδα.
- 77 Υπό το πρίσμα των προεκτεθέντων και, ειδικότερα, από τα συμπεράσματα που αντλούνται από τις σκέψεις 71 και 74 ανωτέρω, συνάγεται ότι η αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού 267/2012, καθόσον αφορά την προσφεύγουσα, υποβλήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 2013, είναι απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη.
- 78 Τα αντλούμενα από τις σκέψεις 55 και 77 ανωτέρω συμπεράσματα δεν κλονίζονται από τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας. Με τα επιχειρήματα αυτά, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η εκπρόθεσμη υποβολή των αιτήσεων ακυρώσεως είναι αντίθετη προς την αρχή της νομιμότητας της διοικήσεως, καθόσον η προσφεύγουσα μπορούσε θεμιτώς να αναμένει ότι, κατόπιν της αποφάσεως Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579), το Συμβούλιο θα διαγράψει την επωνυμία της από τον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 και του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, και ότι το Συμβούλιο, το οποίο δεν απάντησε στα από 21 Ιανουαρίου, 6 Φεβρουαρίου και 29 Απριλίου 2013 έγγραφά της, όφειλε να προβεί σε ακρόαση της και να της υποδείξει τα τυχόν επιτρεπόμενα μέσα ένδικης προστασίας.
- 79 Συναφώς, κατ' αρχάς, υπενθυμίζεται ότι οι κανόνες περί των προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής είναι δημοσίας τάξεως και πρέπει να εφαρμόζονται από τον δικαστή κατά τρόπο ώστε να διασφαλίζεται η ασφάλεια δικαίου και η ισότητα των πολιτών ενώπιον του νόμου (απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 2007, PKK και KNK κατά Συμβουλίου, C-229/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:32, σκέψη 101), και οι προθεσμίες αυτές συνιστούν, για λόγους ασφάλειας δικαίου, εγγενή περιορισμό του δικαιώματος προσβάσεως στη δικαιοσύνη (βλ., συναφώς, διάταξη της 12ης Σεπτεμβρίου 2013, Ελληνικά Ναυπηγεία και 2. Hoern κατά Επιτροπής, C-616/12 P, EU:C:2013:884, σκέψη 31).
- 80 Ωστόσο, αποδοχή της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας, η οποία στηρίζεται στην προβαλλόμενη παράλειψη του Συμβουλίου να απαντήσει στα από 21 Ιανουαρίου, 6 Φεβρουαρίου και 29 Απριλίου 2013 έγγραφά της και στη φερόμενη ως παράνομη άρνησή του να διαγράψει την επωνυμία της από το μόνο παράρτημα του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και το παράρτημα IX του κανονισμού 267/2012, προσκρούει στον εν λόγω σκοπό της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγών.
- 81 Στη συνέχεια, καθόσον η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι παρανόμως δεν διέγραψε, κατόπιν της αποφάσεως Oil Turbo Compressor κατά Συμβουλίου, σκέψη 12 ανωτέρω (EU:T:2012:579), την επωνυμία της από τον κατάλογο προσώπων και οντοτήτων που υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα ληφθέντα κατά του Ιράν, πρέπει να προστεθεί ότι η προσφυγή κατά παραλείψεως του άρθρου 265 ΣΛΕΕ συνιστά το ενδεικνυόμενο ένδικο μέσο για τη διαπίστωση της παράνομης παραλείψεως ενός θεσμικού οργάνου να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως (απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 2004, SIC κατά Επιτροπής, T-297/01 και T-298/01, Συλλογή, EU:T:2004:48, σκέψη 32) ή για να καθορίσει αν, πέραν της αντικαταστάσεως της ακυρωθείσας πράξεως, το θεσμικό όργανο όφειλε επίσης να λάβει άλλα μέτρα σχετικά με άλλες πράξεις οι οποίες δεν αμφισβητήθηκαν στο πλαίσιο της αρχικής προσφυγής ακυρώσεως (αποφάσεις της 26ης Απριλίου

1988, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, Συλλογή, EU:C:1988:199, σκέψεις 22 έως 24, και της 18ης Σεπτεμβρίου 1996, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-387/94, Συλλογή, EU:T:1996:120, σκέψη 40).

- 82 Τέλος, διευκρινίζεται ότι η σοβαρότητα της φερομένης παραβάσεως του οικείου οργάνου ή η σημασία της εντεύθεν προσβολής των θεμελιωδών δικαιωμάτων δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να οδηγήσει στην απόρριψη της εφαρμογής των κριτηρίων παραδεκτού που ορίζει ρητώς η Συνθήκη (βλ., συναφώς, διάταξη της 10ης Μαΐου 2001, FNAB κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-345/00 P, Συλλογή, EU:C:2001:270, σκέψη 40).
- 83 Υπό το πρίσμα όλων των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθούν τα αιτήματα ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων, καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα, ως απαράδεκτα διότι υποβλήθηκαν εκπροθέσμως, χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί το αίτημα καταργήσεως της δίκης που προβλήθηκε επικουρικώς από το Συμβούλιο.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

- 84 Με το υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα ζητεί, βάσει «συμπληρωματικού δικογράφου», αποζημίωση, υπολογιζόμενη αριθμητικώς σε 90 528 392,56 ευρώ, για τη ζημία την οποία υπέστη από το γεγονός ότι, λόγω της λήψεως των παρανόμων περιοριστικών μέτρων, δεν ήταν σε θέση να εκτελέσει τις συμβάσεις που είχε συνάψει με τους πελάτες της και υποχρεώθηκε να τους καταβάλει ποσά βάσει συμβατικών ποινικών ρητρών και κατ' αποκοπήν αποζημιώσεις. Όσον αφορά το παραδεκτό του αιτήματος αυτού, αφενός, η προσφεύγουσα προβάλλει την απόφαση της 26ης Ιουνίου 1990, Sofrimport κατά Επιτροπής (C-152/88, Συλλογή, EU:C:1990:259), από την οποία προκύπτει ότι αγωγή αποζημιώσεως μπορεί να συναρτάται με αίτημα ακυρώσεως. Αφετέρου, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η άσκηση της αγωγής αυτής με το υπόμνημα απαντήσεως είναι εύλογη για λόγους οικονομίας της διαδικασίας, δεδομένου εξάλλου ότι η ζητούμενη αποζημίωση αφορά το αντικείμενο της παρούσας δίκης.
- 85 Το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι η προβληθείσα με το υπόμνημα απαντήσεως αγωγή αποζημιώσεως είναι προδήλως απαράδεκτη, καθόσον τροποποιεί το αντικείμενο της διαφοράς όπως προσδιορίστηκε στο εισαγωγικό της δίκης έγγραφο. Περαιτέρω, καθόσον η αγωγή αποζημιώσεως στηρίζεται στην παρανομία της αποφάσεως 2011/783, το Γενικό Δικαστήριο δεν έχει αρμοδιότητα για να την κρίνει. Εν πάση περιπτώσει, η αγωγή αυτή είναι αβάσιμη.
- 86 Κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, ο προσφεύγων πρέπει να ορίσει το αντικείμενο της διαφοράς και να υποβάλει τα αιτήματά του με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο. Καίτοι το άρθρο 48, παράγραφος 2, του ιδίου κανονισμού καθιστά δυνατή, υπό ορισμένες περιστάσεις, την προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, η διάταξη αυτή δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να υποβάλει στο Γενικό Δικαστήριο νέα αιτήματα και να τροποποιήσει κατά τον τρόπο αυτό το αντικείμενο της διαφοράς (αποφάσεις της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-28/90, Συλλογή, EU:T:1992:98, σκέψη 43, και της 20ής Μαΐου 2009, VIP Car Solutions κατά Κοινοβουλίου, T-89/07, Συλλογή, EU:T:2009:163, σκέψη 110· βλ., επίσης, κατ' αναλογία, απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 1979, Επιτροπή κατά Γαλλίας, 232/78, Συλλογή, EU:C:1979:215, σκέψη 3).
- 87 Εν προκειμένω, από το δικόγραφο της προσφυγής προκύπτει αναμφίβολα ότι η προσφυγή αποσκοπεί μόνον στην ακύρωση του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012, καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα. Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ρητώς ότι αυτό είναι το νόημα του δικογράφου της προσφυγής, όπερ σημειώθηκε στα πρακτικά.

- 88 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεδομένου ότι το δικόγραφο της προσφυγής προσδιορίζει ως αντικείμενο της προσφυγής το αίτημα ακυρώσεως του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012, η υποβληθείσα με το υπόμνημα απαντήσεως αγωγή αποζημιώσεως είναι, λαμβανομένης υπόψη της παρατεθείσας στη σκέψη 86 ανωτέρω νομολογίας, απαράδεκτη.
- 89 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 90 Αφενός, καθόσον η προσφεύγουσα προβάλλει την απόφαση Sofrimport κατά Επιτροπής, σκέψη 84 ανωτέρω (EU:C:1990:259), παρατηρείται ότι οι περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως διαφέρουν αυτών της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, ούτως ώστε η απόφαση αυτή δεν ασκεί επιρροή ως προς την εκτίμηση του παραδεκτού της υπό κρίση αγωγής αποζημιώσεως. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση αυτή, όπως προκύπτει από τη σκέψη 1 της εν λόγω αποφάσεως, τόσο το ακυρωτικό αίτημα όσο και η αγωγή αποζημιώσεως περιλαμβάνονταν στο εισαγωγικό της δίκης έγγραφο.
- 91 Αφετέρου, καθόσον η προσφεύγουσα προβάλλει λόγους οικονομίας της διαδικασίας, υπενθυμίζεται ότι οι προϋποθέσεις παραδεκτού του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991 είναι δημόσιες τάξεως (βλ., συναφώς, διάταξη της 17ης Ιουλίου 2014, Melkveebedrijf Overenk κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-643/13 P, EU:C:2014:2118, σκέψη 38, και απόφαση της 21ης Μαρτίου 2002, Joynson κατά Επιτροπής, T-231/99, Συλλογή, EU:T:2002:84, σκέψη 154) και, συνεπώς, δεν επαφίενται στη διακριτική ευχέρεια των διαδίκων. Ωστόσο, αν επιτραπεί στην προσφεύγουσα να υποβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου με το υπόμνημα απαντήσεως νέα αγωγή αποζημιώσεως, με αντικείμενο διαφορετικό των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής, ενώ μπορούσε να υποβάλει την αγωγή αυτή με το εν λόγω δικόγραφο, θα της έδινε δυνατότητα να παρακάμψει τις εν λόγω προϋποθέσεις περί του παραδεκτού οι οποίες είναι δημοσίας τάξεως.
- 92 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι η αγωγή αποζημιώσεως, υποβληθείσα για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως, πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη (βλ., συναφώς, απόφαση της 11ης Ιουνίου 2014, Syria International Islamic Bank κατά Συμβουλίου, T-293/12, EU:T:2014:439, σκέψη 83).
- 93 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, η υπό κρίση προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 94 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 2) Η Oil Turbo Compressor Co. (Private Joint Stock) φέρει τα δικαστικά έξοδά της καθώς και αυτά στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Martins Ribeiro

Gervasoni

Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Οκτωβρίου 2015.

(υπογραφές)